Pisarakirje

Lokakuu 2012

Työkatselmus Riihimäellä

Riihimäen idäntyö vietti 20-vuotisjuhlaansa 2.9. Juhla veti Keskuskirkon lähes täyteen vieraita niin Suomesta kuin Venäjältä. Joukossa oli runsaasti tuttuja kasvoja niiltä vuosilta, jolloin toimimme tiiviisti yhdessä. Esillä oli myös laaja valokuva-näyttely sekä muistopöytä kotiinkutsun saaneille. Tervehdysten määrällä ei näyttänyt olevan loppua. Tilaisuuden kruunasi kaikkien yhteinen israelilainen tanssi suuressa sisar- ja veljespiirissä.

Helena Jokisen historiikki ”Yhteisen taivaan alla” täydensi juhlan antia. Kirjan lukeminen pani haukkomaan henkeä, niin monenlaista työtä ja valtava määrä työntekijöitä ja kohdattuja ihmisiä on mahtunut näihin vuosiin. Vaikka vankilatyö on jäänyt pois, kohteita ja projekteja riittää yllin kyllin.

Pisara syntyi aikoinaan Riihimäen idäntyön suojissa. Näiltä isiltä ja äideiltä me saimme vankilakäyntiemme toimintamallit sekä monenlaiset neuvot alkaen: ”Emme kysy kenenkään rikosta” aina realistiseen ohjeeseen: ”Ei yksin minnekään vankilan sisällä”.

Mieleeni jäi Tuula Tapanaisen kertomus vironmatkalta. Ryhmä kysyi, mitä toisi mukanaan seuraavalla kerralla, ja vastaus kuului: ”Tuokaa sydämenne”. Tätä työtä on kaikki nämä vuodet tehty bensalla, valvomisella, raahaamisella ja kaahaamisella, mutta ennen kaikkea sydämellä. Kutsumme on ollut Hyvän paimenen jäljissä etsiä heikoimpia, unohdetuimpia ja kiusatuimpia sekä kertoa heille:. ”Niin alhaalla kenkään ei kulje, ettei siellä Jeesus ois´”.

- Eeva Halme -

Riihimäen juhlassa tervehdystään esittämässä miestenkoti Laupias samarialainen: Oikealla puhumassa Andrei Peshkov, vieressä Ljudmila Peshkova, lahjataulun ojensi pastori Aleksei Kasakov, vieressä vaimo Ljudmila sekä kuljettaja ja kodin pitkäaikainen asukas Viljamin Abdrahimob. Tätä ryhmää saimme myös pitää Pisaran vieraina usean päivän ajan.

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ..... sivu 1
Pisarakasvo Aira ..... sivu 2
Vieraita Venäjältä ..... sivu 3

Matkaraportit:
Pietari 28. - 30.9. ..... sivu 4
Latvia 4. - 6.10. ..... sivu 5
Viro 5. - 7.10. ..... sivu 6
Kirvu 20.10. ..... sivu 7
Pisara elävää vettä, Rukousaiheet ..... sivu 8

Pisarakasvo Aira

Aira Ylänne

Muutimme mieheni kanssa Vihdin Pääkslahteen Espoosta. Olin tehnyt työtä 30 vuotta puistotätinä. Leikki lasten kanssa ja heidän huoltaminen oli minulle mieluisaa työtä. Niin myös lasten äidit työnantajina jättivät tosi rakkaan muiston.

Espoossa, seurakunnassa olimme myös osaltamme jotain vastuuta aina kantaneet. Löysimme Vihdin kirkolla ollessa rukouspiirin. Meni joitakin vuosia kun olimme rukouspiirin kevätjuhlissa Riuttarannassa. Jakauduttuamme ryhmiin, olin Raili Ketolan ja kahden muun kanssa samassa ryhmässä. Raili lopussa kysyi: ”Etkö lähtisi Venäjälle vankiloihin mukaan”. Mieheni oli toisessa ryhmässä ja häntä oli myös pyydetty avustamaan Venäjän matkalle.

Puhakan innoittamana olin pitkään jo haaveillut evankelioinnista vankiloissa. Vastaus näin ollen oli Railille heti ”kyllä”. Samalla selvisi, että olin Pisaran joukkoihin liittynyt.

Matkapalaveri oli Ketoloilla. Jännitin hiukan ”johtajan”, Eeva Halmeen kohtaamista. Kuitenkin asia- ja työkeskeisyys auttoivat, kun ei tiennyt mistään, mitä tapahtuu.

Usean vuoden ajan oli yksi käynti melkein joka kuukausi. Asunto joka Pisaralla oli, oli aluksi ihmettelyn paikka. Linja-auto, jolla tulimme yöllä Pietariin oli täpötäysi lahjoitustavaraa lisäksi ruuat ja omat matkatavarat. Kun tavarat oli tuotu asunnolle ja kun pedit löytyi jokaiselle, myöskin lattiapaikoin, oltiin jo aamuyön puolella. Nousimme kello kuusi puuron keittoon ja päivän eväiden tekoon.

Aamuhartaus bussissa ja päivä oli tiivistä vankilasta toiseen menoa. Muistan elävästi Eevan joskus aamulla ratkovan jotain sanomalla: ”...mutta kyllä se jotenkin järjestyy”. Seurasin illalla asiaa ja oli järjestynyt.

Koko alkuvuosien jättämät muistot ovan aikaa, jolloin olin todella lähellä Jeesusta koko ajan. Jäi tunne kuinka ihmeellinen Pyhän Hengen johdatus onkaan ja kuinka Hän, kun itse ei osaa, ei tiedä, antaa ihmeellisesti apua ja muistuttaa ja aina kirkastaa Jeesusta.

Kerran nuori nainen, joka todisti joulunäytelmän jälkeen, tuli takaisin paikalleen ja hoki moneen kertaan: ”Voi kuinka hyvä Herra on!”. Hän oli jännittänyt ja huomasi puhuvansa rauhassa Jeesuksesta.

Nyt kun ikää on päälle 70, vauhti on hidastunut. Mieheni Sulon kanssa olemme kerran kuussa kirpparilla ja joihinkin talkoisiin olemme voineet osallistua.

Koko Pisaran ryhmä on meille rakas ja toivoisimme, että voisimme vielä jatkaa olemalla mukana.

- Aira Ylänne -

Slavan ja Natalian tytär Emilia syntyi 3.10. Siunausta koko perheelle!

Vieraita Venäjältä

Karkkilan Helluntaiseurakunnassa

Sergei soittaa ja laulaa Selin rukousryhmässä.
Kuva: Amos Pekonen

Alkuvuodesta ollessamme vierailulla Porhovin narkomaanikodissa venäjällä, Pavel Shevchenko heitti ajatuksen heidän Suomen vierailustaan. Monilla veljillä tuntui olevan halu päästä todistamaan uskostaan Suomeen. Innostuin ajatuksesta, vaikka en yhtään siinä vaiheessa osannut kuvitella, miten kaikki järjestelyt tulisi toteuttaa.

Aloin varovaisesti kysellä seurakunnista josko voisimme järjestää tilaisuuksia yhteistyössä. Nihkeän alun jälkeen ohjelma täyttyi niin, ettei viikon vierailun aikana juuri vapaahetkiä jäänyt.

Haluankin kiittää Pisaran puolesta vierailun onnistumisesta tilaisuuksien isäntiä Karkkilan helluntaiseurakuntaa, Riihimäen idäntyötä, Selin rukousryhmää, Samaria yhdistystä, Suomen raamattuopistoa, Vihdin evl seurakuntaa, Espoonlahden evl seurakuntaa, Karismakotia, Vuosaaren evl seurakuntaa, sekä kaikkia niitä monia kymmeniä ihmisiä, jotka monin eri tavoin olivat osallisina vierailun onnistumisessa.

Vierainamme olivat Leonid Leglov, Jevgeni ”Zenja” Tihomirov, Pavel ”Pasha” Shevchenko, Pavel Tashchuk, sekä muusikko Sergei Smirnov.

Saimme elää todeksi viikon aikana veljien todistusten myötä monenlaiset Jumalan ihmeet. Saimme elää

Ystävämme Anna-Elina Rauhalan siunaaminen opetuslapseus koulutukseen Perheniemeen ja Romaniaan..
Kuva: Amos Pelkonen

todeksi myös Jumalan perheväen yhteenkuuluvuuden riippumatta meidän ihmisten näkyväiseen maailmaan rakentamista rajaaidoista. Kiitollisin mielin en malta lopettaa ihmettelyä siitä, miten Kaikkivaltias Isämme kaiken ohjaajana ja kokoajana järjesti meille tämän upean viikon, nämä kaikki Hengen täyttämät tilaisuudet, kaikki syömiset ja juomiset, kaikki ne yhteydet ihmisten välille.

- Pekka Vauromaa -

Selin rukousryhmässä puhumassa Leonid, tulkkina Anna Jokinen.
Kuva: Amos Pelkonen

Temppeliaukion kirkossa Leonid, Sergei, Pavel ja Andrei

Suomesta lähtijöitä oli Kaija Andström, Eeva Halme, Raili Ketola ja Pekka Vauromaa. Kuorma lastattiin erityisesti Liisa Lankisen seurakunnan tarpeisiin ja pakettiauto oli meitä jo odottamassa, kun puolen yön aikaan saavuimme Timurovskajakadun asunnollemme. Seuraavana päivänä joukkoon liittyi Liisa, Sergei Odnorob sekä Andrei ja Lena Spiridenko. Vaikka tietyöt hidastivatkin yllättävän paljon, matkaa se ei silti kovin häirinnyt.

Matkan ykkösjuttu olivat koulukodit, jotka olivat palanneet kesäleireiltään.

Nazjassa oli lämmin vastaanotto kuten aina. Johtajaopettaja Ludmila oli jo ehtinyt kysellä meitä pari viikkoa sitten. Laululeikkeihin lähdettiin ilolla mukaan. Raili puhui siitä, miten me erilaisina olemme Jumalalle tärkeitä. Myös eräs toinen koulukoti on kiinnostunut saamaan meidät vieraaksi ja sen johtaja tulee tapaamaan meitä ensi kerralla.

Sergein kitaransoiton oppitunti poikakodin pojille

Poikakodin edustalle saavuimme sunnuntaiaamuna minuutilleen oikeaan aikaan eli kuten Sergei asian sanoiksi puki ”saksalaisella täsmällisyydellä”. Henkilökunta tervehti iloisesti ja saimme kuulla olevamme uskollisin kävijäryhmä. Poikia oli paikalla 14 ja valtaosa oli tavannut meidät ennenkin. Valitsin aiheeksi apostoli Pietarin ihan kotiseutuperiaatteella sekä sen vuoksi, että hänen vaiheissaan on niin kovin paljon arjesta tuttuja tilanteita: innostusta, suuria luuloja, pelkoa ja pettämistä, asioitten korjaamista, miehistymistä ja rohkeutta loppupeleissä.
Helena Jokisen neuvosta kokeilin raamatunkohtien luettamista pojilla ja hyvin lukeminen sujuikin. Lukumenetelmän plussia ja miinuksia voi punnita keskenään. Se tarjosi toimintaa mutta poiki levottomuutta. Toisaalta monet seurasivat hyvin. Kaiken kaikkiaan sain sen kuvan, että Raamatun asiat ovat monille näistä pojista varsin tuttuja – ainakin verrattuna suomalaiseen keskivertoyläastelaiseen. Lena ja Andrei kertoivat myös omasta elämästään ja pojat seurasivat hyvin eikä laulukaan huonosti sujunut (toisin kuin keskivertoyläastelaisella). Lopuksi he istuivat tyytyväisinä mutustelemassa suklaitaan ja hörppimässä mehujaan. Pari heistä jäi juttelemaan Sergein kanssa aika pitkään vielä tilaisuuden jälkeen.

Lauantai-iltapäivään mahdutettiin pari ylimääräistä pyörähdystä. Pidimme ruokailutauon **Popovkassa**. Johtajat Leonid ja Jevgeni (Zenja) olivat neuvottelupäivillä Lvovissa, mutta paikalla olevat miehet tutustuttivat meidät keskuksen viimeisimpiin rakennushankkeisiin. Tontti on rakennettu jo ääriään myöten täyteen. Päärakennuksen sisälle jäänyt ydinmökki on viimeiseksi tarkoitus purkaa pois. Seuraava suurempi hanke on naistenkeskus. Samassa kylässä olevan tontin ostaminen on vireillä. Intoa, taitoa ja monenlaista lahjoitusmateriaalia näyttää riittävän. Siunatkoon Herra kaikkia näitä hankkeita ja niiden toteuttajia sekä Popovkan koko kyläyhteisöä.

Matkan varrella poikkesimme vielä Andrein työmaalle. Hatsinaan on valmistumassa suuri, komea metodistikirkko niin amerikkalaisen kuin eteläkorealaisen tuen turvin. Itse kirkkosali oli jo muotoutunut, mutta monenlaiset ruokailu-, kerho-, toimisto- ja majoitustilat olivat vasta aavistettavissa.

Illalla **”Laupias samarialainen”- miestenkodissa** meidät ottivat vastaan Ljuda Peshkova, pastori Aleksei sekä viisi kodin kuudesta miehestä, joukossa Suomessa äsken käynyt Viljamin. Huomasimme tulleemme tupaantuliaisiin. Ensin pidimme toisessa huoneessa tilaisuuden, jossa Pekan puheen virittämä keskustelu muodostui hyvin vilkkaaksi. Aiheeksi nousi loppujen lopuksi läheisen kuolema ja yleensäkin kuolema toisaalta uskovan ja toisaalta ei-uskovan näkökulmasta. Sitten siirryimme toiseen huoneeseen, jonne oli katettu suorastaan notkuva juhlapöytä –

taivaallisen juhla-aterian heijastuma.
Koti sijaitsee aivan lähellä paikkaa, jossa seurakunnan jumalanpalvelukset pidetään. Lämpö, siisteys ja hyvät liikenneyhteydet lisäävät mukavuutta. Kiitos Herralle siitä, että näiden miesten olot viimein voivat vakiintua ja rauhoittua monien eri muuttojen jälkeen.

- Eeva Halme -

Pastori Andris Opengeimsin kodissa

Sovimme latvialaisen yhteyshenkilömme Andris Opengeimsin kanssa vankilavierailun ajankohdan kaksi viikkoa aikaisemmin, kuten vankilanjohto toivoi. Tilasin laivaliput ja kaiken piti olla kunnossa, mutta Perttu Tikkanen joutui perumaan koko matkan sairauden takia. Tulkin saaminenkin tuntui jo välillä ongelmalliselta, sillä ainoa vankilalistaan merkitty tulkki oli ollut kolme viikkoa Israelissa ja sairastunut flunssaan. Minulla oli kuitenkin levollinen mieli matkan suhteen, menemme sitten vaikka ilman tulkkia, englannin kielellä ajattelimme onnistua hätätilassa.

Lopulta tulkkimme Aino Ridala kuitenkin saapui laivarantaan ja vakuutti, ettei kuumetta enää ole, eikä hänellä ole mitään hätää, eikä lääkäriäkään ole ollut tarvis. Niinpä lähdimme matkaan, minä Tarja Kauppinen, Hannele Maukonen ja Pekka Kurki sekä tulkkimme Aino.

Jo alkumatkasta saimme kuulla, että Ainolla on ohjattavana myös kaksi miestä Orivedeltä, Kauko ja Juha, samaan kohteeseen, kuin me, eli Latvian Jekabpilsiin. Tapasimme nämä miehet jo tutuksi käyneellä huoltoasemalla Eestin ja Latvian rajan läheisyydessä. Kummallakin miehellä oli valtava pakettiauto täynnä humanitaarista ruoka-apua viemisinä. Miehet ajoivat nopeammin kuin me, mutta se osoittautui hyväksi järjestykseksi, koska he olivat lähes jo purkaneet kuormansa, kun me saavuimme paikalle Andriksen seurakuntaan. Näin meidän ei tarvinnut odottaa pitkään. Miehet jatkoivat matkaansa juutalaiseen sairaalaan vielä samana iltana Ainon ohjeiden mukaan viemään niihin ruokatäydennystä.

Aino ja Pekka yöpyivät pastori Andriksen kotona. Meidän tuliaisemme, vaatteet ja ruoat purettiin sinne ja sieltä perjantai päivän mittaan niitä hakivat lähitienoon asukkaat. Minut ja Hannele vietiin Irina ja Igor Ignatovitsien kotiin, kuten edelliselläkin kerralla. Aamulla Andris haki meidät sieltä ja jatkoimme matkaamme pienessä tihkusateessa Jekabpilsin miesten vankilaan. Siellä oli tuttuja miehiä. Andris aloitti ja lopetti tilaisuuden, minun osuuteni oli siinä välissä, kerroin Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan, hänen suojelevista enkeleistä ja lopuksi esittelin tyttäreni alaluokilla tekemän vihkosen luomiskertomuksesta. Vihko kiinnosti miehiä, he halusivat tutkia sitä vielä ja se kiersi kädestä käteen.

Päivällä ehdimme käydä kaupungilla ja löysin kirjakaupasta latviankielisen perheraamatun. Siinä oli kauniita kuvia, tosin tekstistä saimme tietenkin selville vain joidenkin henkilöiden nimet. Illalla vierailimme jälleen seurakunnan rakennuksessa, johon oli remontoitu kaunis sali. Salissa oli jumalanpalvelus, siihen kuului leivän murtaminen. Sitä edelsi jalkojen pesu, johon osa seurakuntalaisista osallistui. Kaukon ja Juhan tuomat ruokatavarat jaettiin lopuksi ja jokainen lähti suuremman tai pienemmän ruokapussin kanssa kotiin.

Seuraavana aamuna lähdimme aikataulun mukaan kotimatkalle. Tosin kukaan ei virkkanut meille, että Aino ja Pekka eivät vielä olleet saaneet aamupalaa yöpymispaikassaan. Eivät edes he itse, vaikka he olivat mielestämme joukon puheliaimmat. Onneksi autosta löytyi vielä leipää ja hedelmiä. Laiva rantaan saavuimme ajoissa ja tutulla huoltoasemalla Latvian rajalla saivat kaikki ravitsevan aterian. Vasta laivassa Aino kertoi, ettei ollut ottanut päiviin verenpaine-lääkkeitään. Ammattitaitoinen sairaanhoitaja tutki urhean pienen tulkkimme. Seuraavana arkipäivänä Aino lupasi mennä lääkäriin ja hoitaa itsensä kuntoon. Niinpä pääsimme kaikki onnellisesti kotiin. Seuraavaa matkaa suunnitellaan jo ensi kevääksi.

- Tarja Kauppinen

Tarjan ja Hannelen emännät Irina ja tyttäret.

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä **Viro** 5. - 7.10.

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Heli Karjunen Lahdesta, Piret Kalajainen Kouvolasta ja Anu Väliaho Tallinnasta. Lääne-Nigulan seurakunnan pikkubussi oli joutunut korjaamolle, joten lähdimme Tuulan autolla ja veimme samalla tavaraa. Autopaikkaa ei enää saatu sunnuntai-illalle, Tuula joutuikin yöpymään yhden ylimääräisen yön ja palaamaan maanantaina aamulaivalla.

Harkun vankila miehet
Ennen tilaisuutta ajoimme Anun kotiin, joka on aivan vankilan lähellä. Hänellä on samassa kerroksessa myös toinen asunto työtiloinaan, josta Lähetysseura maksaa vuokran. Anu tarjosi jatkoon myös mahdollisuutta yöpyä tässä työasunnossa, mikä olisi hieno juttu, kun vankila on aivan vieressä.

Miehiä tuli paikalle kymmenen, joista neljä oli uusia. Heli puhui Jeremian kirjan 29. luvun kohdasta, jossa Herra lupaa pakkosiirtolaisuudessa olevalle kansalle kääntää heidän kohtalonsa ja kuulla heidän rukouksensa. Tuula kertoi Dimitrin tarinan siitä, kuinka hän tuli vankilassa uskoon ja rukoili Raamatun lupauksen pohjalta perheensä pelastumisen puolesta sekä hänen hengellisestä työstään Itä-Virossa. Anu puhui miehille enkelitaulun avulla enkeleistä ja Jumalan huolenpidosta. Hän sai miehet hienosti mukaansa.
Yksi miehistä, joka osallistui hyvin koko ajan, sanoi, että hän ei usko mihinkään, nykyään ei enää itseensäkään. ”Onneksi olkoon, olet hyvällä tiellä”, vastasi siihen Anu. Päätimme tilaisuuden yhteiseen rukoukseen, jonka jälkeen miehet kyselivät seuraavaa vierailuamme.

Harkun vankila naiset
Lauantai-iltana oli Harkun vankilan naisten tilaisuus. Tähän ei Anu valitettavasti päässyt, sillä hän oli jo aiemmin lupautunut lauantaiksi Tarttoon puhumaan Suomen suvun työstään marien ja mordvalaisten parissa. Hän lupasi kuitenkin tulla kanssamme sunnuntaina Tarton vankilaan.

Naisia tuli paikalle kaksitoista, osa nytkin uusia. Anun puuttuessa Heli puhui kaksi kertaa, Tuula ja Piret lauloivat. Tuula toi terveiset heidän entiseltä papiltaan Ruut Syväriltä ja kyseli naisilta heidän mahdollisia kysymyksiään Raamatusta. Niitä ei tullut, joten sovimme, että he keräävät niitä seuraavaan kertaan. Naiset pyysivät henkilökohtaisten rukousten tilalla yhteistä rukousta.

Naiset valittivat sitä, että kun vankilaan tuotiin Rummun vankilasta miehiä, heidän olosuhteita muutettiin mm. niin, että he eivät voi enää kokoontua kappeliin rukoilemaan vapaasti klo 17 jälkeen. Tilaisuudet on nimetty erikseen tiettyinä päivinä miehille ja naisille.

Alttaritaulu Tarton vankilan kappelista

Yksi naisista kertoi vapautuvansa pian ja että hänellä on seurakunta ja ystäviä ottamassa vastaan. Asiat ovat hänellä hyvin, kun on tukiverkkoa olemassa. Kehotammekin aina vapautuvia etsimään itselle tueksi seurakunnan, mutta jos siellä petyt ihmisiin niin muista, että Jeesukseen ei koskaan tarvitse pettyä.

Tarton vankila, venäjänkieliset vangit
Saavuimme Tarttoon yöpaikastamme Pöltsamaalta hyvissä ajoin ennen kymmentä. Anu odotti jo siellä meitä samoin kuin venäläisten vankien tilaisuuden vetäjä Angelina Urbel.

Miehiä tuli paikalle 38, osa jälleen uusia. Angelina totesi, että ilmeisesti osa miehistä oli pelaamassa vankilan tenniskisoissa. Miehet kuuntelivat hyvin, eikä kolmen vartijan tarvinnut puuttua järjestykseen.

Angelina veti tilaisuuden karismaattisella tavallaan soittaen kosketinsoittimilla, yksi miehistä soitti kitaraa. Tuula kertoi jälleen Dimitrin tarinan, Heli puhui Jeremian kirjan pohjalta. Anu kertoi uskoon tulostaan ja lähetystyöstään Venäjällä suomen sukuisten kansojen parissa ja sai miehet hienosti mukaan. Yksi miehistä pyysi tilaisuuden lopussa esirukousta.

Tilaisuuden jälkeen Angelina vei meidät henkilökunnan ruokalaan syömään, missä hyvä lounas jälkiruokineen maksoi 1,60 euroa. Hän kertoi, että vapautuvien vankien koti, jossa olimme kesällä vierailleet, on tällä hetkellä tyhjillään, sillä heillä ei ollut varaa sen lämmitykseen. Tuula antoi ryhmän rahoista varoja polttopuiden hankintaan. Joulukuun matkalla pyrimme vierailemaan paikalla sunnuntai-iltana kuulemassa enemmin heidän työstään.

Vironkieliset vangit
Metodistipappi Olavi Ilumets ei ollut tänään paikalla, vaan tilaisuuden veti luterilainen pappi Tiit Kuusemaa. Miehiä tuli 32, osa uusia. Ryhmä oli venäläistä rauhattomampi, sillä paikalla oli yksi ”häirikkö”.

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä **Viro** 5. - 7.10.

Tiit hoiti alkuliturgian, luki päivän tekstit ja antoi saarnan paikalla meille puheenvuoron. Tuula kertoi Dmitrin tarinan, Anu puhui Jeremian pohjalta Jumalan lupauksista ja kutsusta siihen elämään, jonka Hän on meille valmistanut. Anu puhui enkelitaulun avulla Jumalan kutsusta saaden miehet osallistumaan hyvin. Muita häirinnyttä miestä hän kehotti lukemaan papiksi, koska hän halusi puhua ja muut jopa kuuntelivat häntä.

Tilaisuuden päätteeksi Tiit ja Anu polvistuivat alttarille yhteiseen rukoukseen. Tiit kertoi, että tämän päivän ehtoollismessu siiryy vierailumme vuoksi seuraavaan sunnuntaihin. Monet miehet tulivat kiittämään meitä ja pyysivät tulemaan uudelleen. Seuraava matka Viroon onkin joulumatka viikkoa ennen joulua.

Tiit Kuusemaa lupasi toimittaa Olavi Ilumetsille vapautuneita vankeja varten tuomamme vaatteet ja kengät.
Itse lähdimme kiitollisina ajamaan Tallinnaan, jotta Heli ja Piret ehtisivät laivaan. Muistetaan rukouksissa näitä vankeja sekä erityisesti kaikkia vankilapappeja Virossa.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 20.10. **Kirvu**

Päivän ”keikka” Kirvun narkomaanikotiin 20.10.

Reino Letonsaari oli joskus esittänyt ajatuksen, että voisimme helposti tehdä päivän matkan Kirvuun Imatran kautta. Niinpä Tuula, Marianne ja Hilma starttasivat aikaisin lauantaiaamuna Kouvolasta tälle koematkalle, Reino saatiin mukaan Lappeenrannasta. Periaatteessa samaan päivään mahtuisi myös Pihkalan narkomaanikoti lähellä Viipuria, mutta pimeällä ajoa välttääksemme päätimme tyytyä Kirvuun.

Tulli sujui Imatralla hyvin, sen sijaan autojono Suomeen päin oli melkoinen. Meillä oli edessä reilun kuudenkymmenen kilometrin matka. Tiesimme, että loppumatka Antreasta Kirvuun on tosi huonoa tietä. Se jouduttiinkin ajamaan hitaasti kuoppia väistellen niin, että myöhästyimme vähän sovitusta aikataulusta.

Narkomaanikodin väki oli jo aloittanut yhteisen tilaisuuden. Siinä jotkut kodin asukkaat kertoivat omasta elämästään, muutoksen vaikeudesta ja ilosta, kun uusi elämä avautuu. Eräs miehistä kertoi, kuinka laulaminen oli hänelle terapiaa vaikeissa tilanteissa. Tuula puhui evankeliumin hullutuksesta ja erämaassa saadusta pronssikäärmeestä jo viittauksena tulevaan eli Jeesukseen ristin puulla. Marianne kertoi oman elämänsä pohjalta siitä, miten me emme voi muuttaa läheisiämme, mutta Jumala muuttaa meitä ja vähitellen myös olosuhteita kun annamme itsemme Hänelle. Reino puhui siitä, kuinka voimme olla Jumalan edessä synnittömiä Kristuksen kautta. Myös kodin vetäjä Andrei puhui, koko joukko lauloi ja rukoili voimallisesti.

Tilaisuuden jälkeen meille oli valmistettu herkullinen teepöytä. Kuulimme samalla kodin uutisia. Nyt hyviä uutisia oli meidän puoleltamme, sillä Reino oli saanut uskovan liikemiehen Pekka Sipon kautta kaikki pyydetyt 30 patteria uutta keskuslämmitysjärjestelmää varten. Pekka oli saanut patterit purettavasta kerrostalosta ja Reino sopi niin, että ne tuodaan Imatralle, mistä kirvulaiset voivat käydä ne noutamassa. Heille rajan yli vienti on tullissa helpompaa kuin meille. Nykyisin isoa taloa lämmitetään talvella yhdeksän uunin avulla, se on kova työ ja vaatii paljon puita. Nytkin antamamme tuki luvattiin käyttää lämmitykseen.

Meille esiteltiin kellaritiloja, missä kesän sato on tallessa. Perunaa tuli runsaasti. Osa sadosta jätetään siemenperunaksi, loput syödään ja myydään eteenpäin. Myös juurikkaita ja vihanneksia viljeltiin runsaasti ja kellarissa näimme hienot rivistöt umpiopurkkeja: kurkkuja, tomaatteja, hapankaalia, pikkelssejä jne.

Lampaat oli kesällä vaihdettu lehmiin, niinpä Olga pyörittikin eteistilassa separaattoria. He saavat omalta tilalta maidon, voin, rahkan ja majoneesin. Kirvun narkomaanikoti on hyvä esimerkki siitä, kuinka itse toimitaan pitkäjänteisesti kodin hyväksi sitä mukaa kuin varoja saadaan. Koti tarjoaa vieroituksessa oleville runsaasti erilaisia työtehtäviä, mikä on tarpeellista terapiaa. Herra on todella siunannut heidän työtään!
Rukoillaan patteriprojektin onnistumisen puolesta ja kaikkien kodin asukkaiden puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Pisara elävää vettä

Sananlaskuja

Vanha sananlasku sanoo: ”Tuli on hyvä renki mutta huono isäntä”. Uskonelämään tuo ei oikein suoraan lainattuna sovi, mutta toinen vastaava ”Järki on hyvä palvelija mutta huono isäntä” sopii sen sijaan paljon paremmin. Kun me nykyihmiset usein pidämme itseämme niin järjen jättiläisinä. että haluamme jopa Raamatun sanan alistaa järkemme hyväksynnän alle, tutkailla sitä ikäänkuin siltä kannalta onko mahdollista Raamatun tapahtumat selittää tieteen analyysein, historian avulla tai vaikkapa teologisin perustein. Onko niin, että kun tarvitsemme perusteluita, siis sellaisia joita pystymme maailman antaman koulutuksen ja sivistyksen avulla analysoimaan, olemme jo pitkällä epäuskossa? Entä ellemme kykene uskomaan Jumalan sanaa muuntelematta, kykenemmekö uskomaan tulevaa iankaikkisuuttakaan? Suljemmeko sosiaalisten paineiden ym vastaavan vuoksi itsemme ulos Taivasten valtakunnasta? Kaipaamme herätystä, sitä että olisi paljon uskovia ympärillä, senkö vuoksi että mahdollisimman monet pelastuisivat vai siksi että voisimme tuntea oman olomme turvallisemmaksi, kun meitä ”ympäröisi kokonainen todistajien pilvi”.

Haluan haastaa kaikki etsimään näkymätöntä, Hengen valtakuntaa, sitä joka hallitsee myös näkyväistä.

Haluan muuttaa vanhaan sanontaa muotoon ”Hengen tuli on hyvä renki, mutta vielä parempi Isäntä”

- Pekka Vauromaa -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Pisaran ja filmiryhmän yhteinen matka ja sen valmistelut
- Andrein työ- ja huoltajuusasioiden järjestyminen
- Miestenkodin olojen vakiintuminen ja kiitos uusista tiloista
- Popovkan naistenkodin perustamissuunnitelmat ja tonttiasia
- Pskovin alueen narkomaanikotien työ ja toimeentulotilanne

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi